

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 39.867 (1942) ἀποφάσεως.

— Ἰδρυτῆς — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθύνεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ

Ἀθήνα 1η Νοεμβρίου 1942

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

† ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

Θεέ ! Ὑμνεῖ τὴν δόξαν σου ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα.

Μὲ ἄνθη ἔστρωσας τὴν γῆν, μὲ ἄστρα τὸν αἰθέρα.

Τῆς γῆς ἀσύμφωνοι λαοὶ αἰνοῦσι σε συμφώνως.

Ποικίλαι γλῶσσαι χίλια ὕμνοῦσι σε συγχρόνως.

Τὸ πᾶν ἀμέτρητος μετρᾶς, ἀόριστος ὀρίζεις.

Τὸ πᾶν ἀόρατος ὄρας, ἀγνώριστος γνωρίζεις.

Τὸ φῶς, Θεέ, τὸ σῶμα σου, ὁ ἥλιος τὸ ὄμμα σου

ὁ κεραυνὸς φωνὴ σου.

Τὸ ἄπειρον διάστημα τὸ μέγα σου ἀνάστημα,

καὶ ὁ αἰὼν στιγμή σου.

Δύναται ὁ δάκτυλός σου ὡς μοχλὸς τὴν γῆν νὰ σεισῃ,

καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς σου τοὺς ὠκεανούς νὰ κλείσῃ.

Ἐν σου πνεῦμα μόνον σβύνει τῶν ἀστέρων τοὺς φανούς.

Ἐν σου νεῦμα μόνον κλίνει πρὸς τὴν γῆν τοὺς οὐρανοὺς.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶναι μεσάνυκτα περασμένα, ὅταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὀλοφώγιτες αἰθούσες τῆς Κυρίας Βέρυλαμ ἕνας ὠραῖος μελαχροινὸς νέος πλησιάζει τὴν οἰκοδόμοινα καὶ τὴν χειριστῶ μὲ μεγάλη οἰκειότητα

— "Ἠλθες ἐπὶ τέλους ! τοῦ λέγει αὐτῆ. Εἶχα παύσει νὰ ἐλπίζω.

— "Ἐγὼ ὅμως ὄχι, ἀγαπητῆ μου ἑξαδέλφη, ἀπαντᾷ ὁ λόρδος Ριόθλεσλν, εἶχα περισσότερη ὑπομονὴ καὶ βλέπεις ὅτι ὅλα τελειώσανε καλά.

"Ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Κυρίας Βέρυλαμ δὲν ξέφευγε τίποτε καὶ ἀφοῦ μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο γελάει πονηρᾶ.

— Ποιὰν ψάχνεις νὰ βρῆς ; Μήπως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω ;

"Ὁ Ριόθλεσλν κοκκινίζει λιγάκι, ἀλλὰ ἀμέσως προσποιεῖται τὸν ἀδιάφορο καὶ ἀπαντᾷ μὲ ἀφέλεια :

— Γιὰ ποιὰ θέλεις νὰ ψάχνω, ἀφοῦ εὐρῆκα ἔσένα.

"Ἡ ἑξαδέλφη του κάνει ἕνα εἰρωνικὸ μορφασμὸ καὶ τοῦ λέγει μὲ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο :

— Θέλεις νὰ πιστέψω ὅτι ἐγὼ σοῦ φθάνω ; "Ἄς εἶναι δὲν ἐπιμένω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου, μόνο ἀπάντησέ μου σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι : Γιατί δὲν πῆγες ἀμέσως στὸ Τάουαρς, ἀλλὰ ἔγραψες ὅτι θὰ φθάσῃς στὰς 19 ;

— Δουλειᾶς ! ὑπηρεσία ἀπαντᾷ ὁ νέος μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία.

Δὲν μοῦ ἔδωσαν ἀμέσως ἀδεια, γιατί ὁ συνταγματάρχης μου μὲ χρεάζεται καὶ μόνο μεθᾶυριό θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φύγω. Γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ γράψω τῆς θείας πῶς θὰ φθάσω ἐκεῖ στίς 19 τοῦ μηνός.

— Σάμπως μοῦ φαίνεται πῶς κάποια

ἄλλη ποιὸ σπουδαία ἀπασχόλησις σὲ κρατᾷ.

"Ὁ Ριόθλεσλν μὲ μιὰ ἑλαφρὰ χειρωνακία τὴν διακόπτει καὶ ἀλλάζει ἀμέσως ὕφος.

— Καμμιά ἀπολύτως ἀπασχόλησις, λέγει μὲ τόνο φωνῆς ἐπίσημο, δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ ξεχνῶ αὐτὴν ποῦ ἀγαπῶ πῶς πολὺ ἀπὸ μητέρα μου. Σ' αὐτὸ μὲ ἀδικεῖς, ξαδελφοῦλα μου, γιατί πιστεύεσθε ὅτι μοῦ κοστίζει πολὺ νὰ εἶμαι μακριὰ ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν Μπεμπούλα τῆς . . . Καὶ χαμογελᾷ τελειώνοντας τὴ φράσι του.

— Ἐέρεις ὅμως ὅτι ἡ Μπεμπούλα αὐτὴ μεγάλωσε ὑπερβολικὰ καὶ ἔγινε ψηλὴ, ὡμορφῆ, κομπῆ καὶ τόσο γλυκεῖα ; λέγει ἡ ἑξαδέλφη του καὶ προσθέτει μὲ ἐνθουσιασμό : "Ὡ ! ἀλήθεια εἶναι ἕνα πλασματάκι χαριτωμένο ! Θὰ ἐξικολουθοῦσε δὲ νὰ ἐκφράζεται ἐνθουσιωδῶς, ἀλλὰ εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ὁ Ριόθλεσλν ἔλαχιστα προσέχει τὰ λεγόμενά τῆς καὶ κυττάζει στὴν ἄκρη τῆς αἰθούσης μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστημένο.

— "Ἄ ! φαίνεται πῶς τὴν ἦρες ἐπὶ τέλους ! λέγει ἡ κυρία Βέρυλαμ καὶ ξαναγελά πονηρᾶ. Εἶναι λοιπὸν ἔδῳ ἔ ;

Κυττάζει κ' αὐτὴ στὴν ἴδιον διεύθυνσι καὶ τότε βλέπει νὰ μπαίνουν 4 — 5 Κύριοι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ξεχωρίζει μιὰ κομπῆ γυναικεῖα σιλουέτα.

Εἶναι ἡ Κυρία Σκάρλετ, ἡ γνωστὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς στὰ καλύτερα σαλόνια.

Πραγματικὰ ὁποιος τὴν ἀντικρύσει μένει ἐκστατικὸς. Εἶναι νέα ὑψηλὴ, μὲ χαρακτηριστικὰ ὠραῖα, μὲ μεγάλα μάτια ἐκφραστικὰ ποῦ γοητεύουν, ἀλλὰ στὰ ὁποῖα ἕνας καλὸς παρατηρητῆς διακρίνει μιὰ ἑλαφρὰ δόσιν εἰρωνίας. Φορεῖ μὲ ἀραχνούφαντο φόρεμα καὶ περπατεῖ περήφανη γιὰ τὸ θαυμασμὸ ποῦ σκορπᾷ τριγύρω τῆς. Τὰ μαλλιά τῆς ἔχουν κάτι τὸ παράξενο, ποῦ εἶναι καστανὰ μὲ ξανθὲς ἀποχρώσεις σὰν χρυσές. Τὰ μάτια

τῆς λάμπουν σὰν ἄστρα καὶ ἡ κινήσεις τῆς εἶναι ὅλες ρυθμισμένες σὰν ἀπὸ κάποια μυστικὴ μουσικὴ.

Οἱ θαυμασταὶ τῆς συαγωνίζονται ποῖος θὰ τῆς φανῇ πῶς εὐχάριστος καὶ σπεύδουν νὰ τῆς προσφέρουν μιὰ πολυθρόνα.

— "Ὡστε εἶναι ἡ Κυρία Σκάρλετ, λέγει λίγο ταραγμένη ἡ Κυρία Βέρυλαμ— "Ὡ ! ἀγαπητῆ μου Φοῦλκε, κρῖμα ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ συγχαρῶ.

— Ἄλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσαι, ἡ Κυρία Σκάρλετ, γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον εἶναι μιὰ ἀπλὴ γνωριμία ἐνὸς μηνός.

— Ποῦ τὴν ἐγνώρισες ;

— Στὰς Ἰνδίας καὶ ἐταξειδεύσαμεμαζί. Τότε λοιπὸν εἰσθε παλαιοὶ φίλοι γιατί ἕνα ταξεῖδι ἔχει τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ δένη . . . τὶς καρδιές.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια γιατί ἡ Κυρία Σκάρλετ καὶ ἐγὼ ἐξακολουθοῦμε νὰ εἶμαστε ἀπλοὶ φίλοι.

"Ἡ Κυρία Βέρυλαμ κυττάζει περιφρονητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κυρίας Σκάρλετ, ἐνῶ συγχρόνως λέγει :

— Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι φίλη κα νεὸς αὐτῆ ἡ γυναίκα ;

"Ὁ Φοῦλκε κυττάζει μὲ ἀπορία τὴν ἑξαδέλφη του καὶ τῆς λέγει : Φαίνεται οὐ τὴν ἀντιπαθεῖς.

— Τὴν ἀντιπαθῶ ; "Ὁχι δά, κἀνὼ κατὶ καλύτερο ἀκόμη : δὲν τὴν λογαριάζω.

— Τότε λοιπὸν, γιατί τὴν προσκαλεῖς σὶδὸ σπῖτι σου ;

— Πῶς φαίνεται καῦμένο Φοῦλκε πῶς ἔρχεσαι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἀλλοιῶς θὰ ἤξευρες ὅτι ὁποιος ζῆ στὴ σημερινὴ κοινωνία, πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὴ μόδα καὶ ἡ μόδα ἀπαιτεῖ ἰώρα νὰ προσκαλοῦν ὅλοι τὴν Σκάρλετ σὶδὸ σπῖτι τους. Αὐτὰ εἶναι τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη. "Ὅλοι γνωρίζουμε τὴ μικρὴ καταγωγὴ τῆς καὶ ὅμως ὅλοι κάνουμε σὰν τρελλοὶ γιὰ νὰ τὴν ἔχουμε σὶδὸ σαλόνια μας. Ἄλλὰ ποιὸς εἶναι πάλι αὐτὸς ποῦ πῆγε τώρα κοντὰ τῆς ;

— "Ὁ Δουξ τοῦ Δούστρου, ἀπαντᾷ ὁ νέος.

— "Ἄ ! Ναι. Γιὰ φαντάσου νὰ μὴν τὸν γνωρίσω.

"Ἡ Κυρία Βέρυλαμ μένει γιὰ λίγο σκεπτικὴ καὶ ὕστερα προσθέτει : "Ὅταν σὺλ

λογίζουμαι πῶς κατόρθωσεν νὰ φτάσῃ τόσο ψηλὰ καὶ μόνη τῆς !

— Μὰ ξεχνᾷς λέγει ὁ Φοῦλκε ὅτι εἶχε παντρευθῆ καλά.

— "Ἄ ! ναι ! τὸν καῦμένο τὸν Σκάρλετ ! Φυσικὰ αὐτὸς τῆς ἐχρησίμευε γιὰ στήριγμα, ἀλλοιῶς πῶς θὰ μπορούσε νὰ παρουσιασθῇ μονάχη τῆς στὴν κοινωνία ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔχει μεγάλο σουξέ, ἀλλὰ νὰ ἔχη τὴν ἀπαίτησι νὰ πάρῃ δουκά . . .

Σωπαίνει ἀπότομα γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι κάνουν τὰ λόγια τῆς καὶ πράγματι ὁ Φοῦλκε μὲ ὄλη του τὴν προσπάθεια νὰ φανῇ ἀτάραχος, δὲν τὸ κατορθώνει.

— Τί ἐννοεῖς ; τὴν ρωτᾷ σχεδὸν ἀπότομα.

— Ἀπλούστατα ὅτι ὁ Δουξ περνᾷ ὅλες τὶς ἡμέρες σπῖτι τῆς. Ξεύρεις ! καὶ αὐτὸς τὴν γνώρισε στὰς Ἰνδίας . .

— "Ὁ Δουξ θὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον ; καὶ ὁ Φοῦλκε κατάχλωμος περιμένει τὴν ἀπάντησι.

— "Ἄ ! ἀγαπητῆ μου πᾶς λιγάκι μακριὰ, τὴν ἀπαντᾷ αὐτῆ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμον ! Θὰ χτυποῦσε τόσο ἄσχημα !

— Πολὺ μὲ διασκεδάσεις, μὰ τὴν ἀλήθεια, ξαδελφοῦλα μου, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς μιὰ οἰκοδόμοινα δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κατηγορῇ τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

Καὶ ὁ Ριόθλεσλν ὑποκλίνεται μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ σπεύδει νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρία Σκάρλετ.

Αὐτὴ μόλις τὸν βλέπει νὰ πλησιάσῃ τοῦ λέγει μὲ φωνὴ βαθειὰ μελωδική : Πῶς ἀργήσατε !

Καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια τὸν κυτᾶνε τόπο περιέργου, ὥστε ὁ νέος αἰσθάνεται πῶς κοκκινίζει ἐνῶ τῆς ἀπαντᾷ :

Εἶναι μεγάλῃ σας καλασύνη αὐτὸ ποῦ λέτε καὶ μοῦ δίνει ἐλπίδες ὅτι ἡ συντροφία μου σᾶς εἶνε εὐχάριστη.

"Ἡ Σκάρλετ χαμογελᾷ καὶ μὲ φιλαρθεσκεία, σχεδὸν παιχιδιάρικα τοῦ λέγει :

— Δὲν φαντάζεσθε πόσο ἔχασατε ποῦ ἀργήσατε.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ένα από τα πιο φιλόδοξα έργα του κ. Δημάρχου Αθηναίων είναι τα παιδικά συσσίτια τα οποία από ενός έτους αρχίσανε σαν ένας παιδικός σταθμός και σήμερα φθάσανε σ' όλη την Αθήνα τα ογδόντα για να τρέφουνε κάθε μέρα δεκάδες χιλιάδων φτωχά παιδάκια. Παράλληλα με τη σωματική τροφή εφορμούνε να ικανοποήση και την ψυχή των παιδιών. Αί παιδικαί έσοχαί και αί παιδικαί κατασκευασίαι καθώ, και οι κήποι και η δενδροστοιχίαι στα όποια το παιδί μπορεί να παίξη και ν' αναπνήσσει έπεσυραν ιδιαίτερος την προσοχή του Ο κ. Γεωργιάτος του όποιου η όλη δράσις μέσα στη Δημαρχία, σέ τίποτε άλλο δεν απέβλεψε παρά πώς ν' ανακουφίση τη δυστυχία όπου και αν την εύρισκε, είμεθα βέβαιοι ότι ολοκληρώνων το έργο του της προστασίας του παιδιού θα συμπεριλάβη στα συσσίτια σιγά—σιγά όλα τα φτωχά παιδάκια και θα έχη έτσι την ευγνωμοσύνη χιλιάδων άπόρων τρυφερών πλασμάτων και των γονέων των.

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Οί γονεΐς είναι εκείνοι που πρωτογονρίζουν έδω κάτω στη γη τα παιδιά. Αυτοί φροντίζουν να τα αναθρέψουν και να τα αναπτύξουν αναλόγως με τα μέσα που έχουν. Γι' αυτό λοιπόν και τα παιδιά χρεωστούν να τους σέβωνται και να τους τιμάνε.

Κάνει είχα διαβάσει ότι μέσα στο σπίτι οι γονεΐς είναι σαν έμψυχα αγάλματα του Θεού, πολυέβαστα και τιμώτατα, και όταν χαίρουν οι γονεΐς για τός τιμάς που τους κάνουν τα παιδιά, χαίρει μαζί τους ο Θεός. Η αγάπη για τους γονεΐς είναι ένας νόμος της φύσεως γενικός, όχι μόνο για τους ανθρώπους αλλά και για

όλα τα ζώα, ακόμα και για αυτά τα θηρία. Και είναι ευκολώτατο να τον ιδούμε όλοι μας αυτό το Νόμο : τα γατάκια, τα σκυλάκια, τα αρνάκια, τα κασικάρια, τα πουλάκια, τα γουρουνάκια, τα λυκόπουλα, τα αρκουδάκια, τα λεονταράκια κ. ο. κ. αγαπάνε τους γονεΐς τους και μάλιστα τη μάνα τους. Έ! λοιπόν αν ύπάρχουν άνθρωποι που δεν αγαπάνε τους γονεΐς τους τότε αυτοί είναι χειρότεροι από τα θηρία.

Ο σεβασμός και η αγάπη προς τους γονεΐς είναι και έντολή του Δεκαλόγου για την όποια ο Θεός ύπόσχεται μακροβίοτητα και ευτυχία έδω στη γη «είμα τον παιτέρα σου και την μητέρα σου ίνα εύσοι γένηται και ίνα μακροχρόνιος έση επί της γης». Και πρέπει όλα τα παιδιά, και άόμη πολύ περισσότερο τα μορφωμένα, να σέβωνται και να αγαπάνε και να υπακούουν τους γονεΐς των, όχι μόνο γιατί έχουν ύποχρωσις, αλλά και γιατί τότε μόνον θα μπορούνε να λένε ότι είναι έντάξει απέναντι των άλλων ανθρώπων.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

1.— Κάποτε σε μια ελληνική έπαρχία οι μαθηταί ενός σχολείου θέλησαν ν' άστειευθούν εις βάρος του Καθηγητού των. Και του έβαλαν άπάνω στην έδρα έναν... γάιδαρο ! Ο Καθηγητής μόλις μπήκε και τον είδε χωρίς να τή χάση γύρισε προς τους μαθητάς και είπε άπαθέστατα : «Έγώ Κύριοι φεύγω, γιατί βλέπω ότι έκλέξατε μόνοι σας τον Καθηγητή που σας «πρέπει !»

2.— Στην Αθήνα κάποτε υπήρχε ένας αγράμματος ο όποιος ήρέσκετο να ελληνίζη. Μιά φορά που τον ρώτησε ένας φίλος του ποιός ήτανε εκείνος που χαιρέτισε στο δρόμο άπήντησε ελληνικώτατα : «Αυτός είναι μέλον σι' άποκαλυπτήρια της άδριάνας του Κολοκοτρώνη !»

3.— Κι' άφου ήρθε ο λόγος για τίς ελληνικοῦρες θα σας πώ και για μια πρόποσι που έγινε στα 1912 στην Αθήνα πάλι. Σηκώθηκε λοιπόν αυτός που ήθελε να κάνει την πρόποσι κι' άρχισε : «Προπίνω ύπερ της όμήγηρης ταύτης, και ύπερ των ύπερ Πίστης και Πατρίς πεσών, και δια την λόγην την στηρίζαν την Έλλάς !» Φαντασθήτε τώρα το τι έπηκολούθησε !

Ο ΓΕΡΩ—ΣΟΦΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΘΡΑΝΙΟ

έλω να σας δώσω μια πραγματική εικόνα της καθημερινής ζωής του θρανίου. Και πιστεύω ότι την εικόνα αυτή θα σας την δώσω ολοζώντανη γιατί την έζησα από μαρδ σχεδόν, την ζω και σήμερα, και θα την ζω ακόμα...

— Και πρώτ' αρχίζω άπ' το μάθημα της Ιστορίας, που για μένα είναι το πιο εύχαριστο, αλλά οι περισσότεροι (ένωσά εκείνους που δεν θέλουν κανένα μάθημα) την αντιπαθούν. Έτσι την ώρα που ο Καθηγητής έξετάζει άλλους ή παραδίδει, βλέπει τετράδια άνοιχτά και χέρια να γράφουν βιαστικά κι' άλλοι βλέπει βιβλία που δεν έχουν καμιά θέση μέσ' το μάθημα και κεφάλια σκυφτά να διαβάζουν με φανατισμό. Κι' αν καμιά φορά ο καθηγητής τους ρωτήσει πότε έγινεν ήθηκε ο Μωάμεθ τους φαίνεται Κινέζικο και δεν ξέρουν τι ν' άπαντήσουν.

— Στο διάλειμμα πρό της εισόδου στο μάθημα των Αρχαίων οι «φωστήρες» περιτριγυρίζουν τους καλούς και τους θερμοπαρακαλούν : «Νά μάς τά λέτε καθαρά για να τ' άκούμε, είμαστε χαμένοι, από σας κρίνεται η τύχη μας. Καμιά φορά να μάς κάνετε και κανένα σχήμα για να καταλαβαίνουμε καλύτερα». Και δόσ' του παρακάλια.

— Μόλις μπαίνουν στην τάξη ένας άπ' τους ύδροκεφάλους πλησιάζει τον πρώτο μαθητή και του λέει σι' αυτό : «Πές του πώς έχει να μάς παραδώση Συντακτικό, κι' έχουμε να μαζέψουμε και για τους φτωχούς».

«Αλλ' ο Καθηγητής τον βλέπει που μιλάει και φωνάζει άγριεμένος :

«Έ! Έσο τι μιλάς εκεί πέρα !»

— Τίποτα Κύριε τον ρωτώ τί θα γίνει για τον Έλεγχο !

— Τώρα δεν ρωτάνε τίποτα. Άπαγορεύεται. Στο διάλειμμα να ρωτήση.

— Βέβαια καμιά φορά με την ύπενθόμη των καλών μαθητών τρώγεται η ώρα και οι μη γνωρίζοντες που πάν τα τέσσερα την γλυτώνουν φτηνά. Άλλά δεν είναι κάθε μέρα τ' Αγιαννιοῦ κι' έτσι άργά ή γρήγορα έρχεται κάποτε κι' η σειρά τους. Σι' άλλα (Φυσική, Γαλλικό) δεν τους καίγεται καρφι αν παίρνουν μηδενικό.

Άλλά σι' Αρχαία βρωμάει μαρουτι. Ξέρουν ότι άπ' το μάθημα αυτό σκάει το

κανόνι και τότε. Γι' αυτό όταν δεν ξέρουν μάθημα (πράγμα συχνότατα για μερικούς) κι' ακούσουν τ' όνομά τους για να σηωθοῦν κάνουν το κορόιδο δήθεν ότι δεν άκουσαν. Άλλά ο καθηγητής (που δεν είναι γέρος και τάχει τετρακόσα !) τους ξαναφωνάζει. Έ! Δεν άκουσες ο τάδεσ τ' όνομά σου ;

— Ποιός έγω κύριε Καθηγητή ;

— Όχι ! Έγώ !

— Κάνει πώς δεν κατάλαβε και προσπαθεί να φάη την ώρα με διάφορα επιχειρήματα : αλλά στο τέλος αναγκάζεται να καταλάβη θέλοντας και μη, κι' άφου επικαλείται την έξ ύψους βοήθειαν, γυρίζει ίτετευτικά στους συμμαθητάς του μ' ένα βλέμμα που δεν μπορεί να χαρακτηρισθί.

— Μόλις έρθει η σειρά του έχει ύφος ανθρώπου που τα ξέρει όλα. Έξαφνα ο καθηγητής ρωτάει : «Τί γενική είναι αυτή ;». Χωρίς να τή χάση κάνει πώς σκέπτεται και οίχνη μια άπελπισμένη ματιά κάτω. Άπόλυτος του σφυρίζει ένας φίλος του. Άπόρώτος ! Άκούει, κι' άπαντά ο έξεταζόμενος θριαμβευτικά.

— Άμέσως η τάξις αρχίζει τα χάχα να ένω ο Καθηγητής του λέει θριαμβευτικώτερα : Κάτσε κάτω και μηδέν !

— Αυτός τά χάνει. Γιατί γελάει η τάξις ; Γιατί μηδέν ; Ά ωστε τον κορόιδο ψε ο τάδεσ ; Έννοια του και θά του δείξη σιό διάλειμμα ποιός είναι αυτός !

— Άλλη φορά πάλι ρωτάει ο Καθηγητής : «Τί θέση είναι έδω ;» Ένας άπ' τους κάτω για να του δώση να καταλάβη καλύτερα τεντώνει τα χέρια του έννοώντας μακρά. Άλλά τί ώραία που κατάλαβε ! Εύθειας άπαντά με στόμφο. Μηδενικό με τόνο και στη θέση σου είναι η άπάντησις του καθηγητή Κι' ο κατάλογος γίνεται όλο και κουλουρατζίδικο.

— Καμιά φορά τον προστατεύει η τύχη και έπειδή είναι πολλοί να έξετασθοῦν, όταν έρχεται η σειρά του ντάν—ντάν κτυπάει το κουδοῦνι του δ αλείμματος.

— Σώθηκες του λέει ο Καθηγητής χαμογελώντας, ξέροντας τίς γνώσεις του. — Ά! Άν ξέρατε Κύριε ! Σήμερα θά παίρνα 20 ! !

— Η μεγαλύτερη όμωσ καμωδία είναι το μάθημα των Γαλλικών.

— Όλοι οι μαθηταί ξεκουράζονται αυτή την ώρα. Κουρασμένοι άπ' τ' άλλα τά δύσκολα βρίσκουν μεγάλη άνάπαυσι σ'

αυτό κι' ευλόγουν τους άρμοδιους που τους έβαλαν μιὰ ώρα κάθε μέρα. Τους βλέπεις να χασμουριούνται και να γλαριάζουν ανενόχλητοι. Το διάβασμα του δι' άσκοντος και των συμμαθητών των είναι για αυτούς τ' ωραιότερο νανούρισμα και το γλυκύτερο ναρκωτικό. Και μόνο τὰ ξεφτέρια μόλις κομπιάσει λίγο ο έξεταζόμενος παίρνουν άμέσως φωτιά και σηκώνουν τὰ χέρια μέχρι έβδόμου ούρα νοῦ.

— Για τὸ μάθημα των φυσικῶν δὲν θά πῶ τίποτα γιατί καθὼς ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου και ἐγὼ δὲν τὸ συμπασθώ! Ὅσο για τὸ μάθημα των θρησκευτικῶν δὲν ἔχω ἀπολύτως λέξι νά πῶ. Γιατί σ' αὐτὸ τὸ μάθημα ὅλοι προσέχουν ἐπειδὴ ξέρουν δι μόνο ὁ Θεός εἶναι ἡ ἔλπις ἡ μόνη ἀπομείνασα...

— Στὸ μάθημα των Ἐκθέσεων — ποὺ για μένα εἶναι γιορτὴ — εἶναι για μερικὸς δρᾶμα. Βλέπεις π. χ. μερικὸς ἀρίστους σ' ὅλα τὰ μαθήματα νὰ δαγκώνουν τοὺς κονδυλοφόρους των και νὰ κυτᾶνε πόσες μυίγες θὰ πετάξουν! Και βλέπεις και μερικὸς ἄλλους ποὺ στ' ἄλλα μαθήματα εἶν' ἀπλῶς καλοί (μεταξὺ των ὁποίων κι' ὁ ὑποφαιόμενος) νὰ γράφουν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ σταματοῦν διόλου. Ἐδῶ εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀντιμετα-

θέσεως, δηλαδή οἱ καλοί παρακαλοῦν τοὺς κακοὺς νὰ τοὺς σώσουν. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν τ' ἀκοῦν αὐτά. Τώρα ἡ σφαῖρα ἔχει ἀντιστραφεῖ ὑπὲρ αὐτῶν.

— Ὅταν σοῦλεγα προχτές στὸ διαγωνισμό των Ἀρχαίων νὰ μού πῆς τὸν παθητικὸ μέλλοντα τοῦ περιοριῶ ἔκανες τὸν ἀνήξερο. Τώρα κι' ἐγὼ δὲν σὲ ξέρω.

— Οἱ ἄλλοι τοὺς παρακαλοῦν ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν ἔτσι. Μιὰ φορὰ ἦρθε ἡ δόξα τους και θέλουν νὰ τὴν καταλάβουν.

Τί ἄλλο θέλουν; Οἱ καλοί ζητᾶνε τὴν συνδρομὴ τους! Νά! Πῶς ἡ σφαῖρα πάντοτε ἀντιστραφέται κι' ἀν ἀργεῖ καμμιά φορὰ, ποτὲ δὲν μένει ἔτσι. Κάποτε ἀργὰ ἢ γρήγορα θά γυρίσῃ για ὅλους! ...

Μὲ τὴν εἰκόνα ποὺ σᾶς ἔδωσα, εἶδατε πιστεῦω τὴ ζωὴ τοῦ θρανίου καλά. Κι' ἐπειδὴ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ σᾶς — ἐννοῶ ὅσους θὰ με διαβάσουν — εἶναι κι' αὐτοὶ σπουδασταὶ και ζοῦν κι' αὐτοὶ τὴν ζωὴ τοῦ θρανίου θά δοῦν δι τίποτε δὲν πρόστεσα δικὸ μου παρά τὰ ζωγράφισα ὅπως εἶναι φυσικότερα. Πιστεῦω νὰ σᾶς εὐχαρίστησα. Μιὰ ἄλλη φορὰ θά σᾶς ξαναγράψω για τὸ σχολεῖο γύρω ἀπὸ ἄλλο θέμα...

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΣΤΙΣ 8 1)2

I

Ἦταν ἀλήθεια μιὰ αὐθάδεια ἐκ μέρους τοῦ «Χ. Κ.» τὸ νὰ ἀπειλήσῃ με θάνατο τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα τὸν Γάλλο Ὑπουργὸ των Ἐσωτερικῶν.

Και ὄχι μόνο ἦταν αὐθάδης αὐτὴ ἡ ἀπειλή του, ἀλλ' ἦταν συγχρόνως κι' ἀσκοπη. Γιατί ὁ κ. Ὑπουργὸς ἦταν ἀμπτωχος. Δὲν θά μπορούσε ποτὲ του νὰ πληρῶσῃ τὸ κολοσσαῖο ποσό, ποὺ ζητοῦσε ὁ «Χ. Κ.» για νὰ μὴν τὸν πειράξῃ και νὰ φρεσθῇ τὴ ζωὴ του!

— Ἀλλὰ και πλούσιος ἀκόμα νὰ ἦταν ὁ ἐξοχώτατος, πάλι δὲν θά λύγιζε μπρὸς στὴν ἐκβιαστικὴ ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ «Χ. Κ.» Ἐνας Ὑπουργὸς των Ἐσωτερικῶν εἶναι στὴ Γαλλία ὁ ἀνώτατος ἄρχηγός των ἀστυνομικῶν δυνάμεων τῆς. Δὲν μπορούσε λοιπὸν ποτὲ νὰ ὑποκόψῃ στίς

ἀπειλές ἐνός ἐγκληματίου, ὁσοδήποτε τρομερός και μεγαλοφυής και ἀν ἦταν ὁ ἐγκληματίας αὐτός.

— Ὄ, ἦταν πραγματικῶς μιὰ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ὁ μυστηριῶδης «Χ. Κ.». Σὲ δέκα ψηλές προσωπικότητες ὡς τώρα εἶχε στείλῃ τέτοιου εἶδους ἐκβιαστικὴς ἐπιστολές και...

Οἱ ἑπτὰ πλήρωσαν μέχρι δεκάρας... Οἱ τρεῖς ἀρνήθησαν, με περιφρόνησι σιωπηλῇ.. Κι' αὐτοὶ οἱ τρεῖς... πέθαναν!

Μὲ τί τρόπο αὐτὰ γε πέθαναν αὐτά τὰ τρία θύματά του; Ἄς δοῦμε. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε ἀπ' τυχαῖο δῆθεν δυστύχημα. Ἐνῶ περπατοῦσε δηλαδή ἀνύποπτος ὁ ἄνθρωπος στὸ πεζοδρόμιο, τοῦ ἦρθε κατακέφαλα μιὰ ὀγκώδης γλάστρα με λουλούδια, ἡ ὁποία τοῦκαε τὸ κρανιο λυῶμα! Ἀμέσως μερικοὶ ἀστυφύλακες ἀνέβηκαν και ἔψαξαν τὴ σοφίτα ἐκείνη τοῦ

σπιτιοῦ, ἀπ' τὴν ὁποία ἔπεσε τυχαῖα ἡ γλάστρα, και τὴν βρήκαν, φυσικὰ τελείως ἄδεια.

— Ὁ δεύτερος σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα πιστολιοῦ, τὸ ὁποῖο τοῦ ἀκούμπησε κάποιος κατάσαρκα πῶ ἀπ' τὸν τράχηλό του Ἡ σάρκα ἐπνιξε τὸν κρότο... ἡ μολυβένια σφαῖρα συντριψε τὰ κόκκαλά του... και τὸ ἄτυχο θῦμα, τὸ ὁποῖο χάζευε μπρὸς σὲ μιὰ βυτρίνα ἀπόμερου μαναζιοῦ, σωοιάστηκε στὴ γῆ κεραυνοβολημένο. Και ὁ τρίτος ξεψύχησε ἀπὸ δηλητηρίαση μυστηριώδη ἐνῶ ἔπινε τὸν καφέ του.

— Ὅστόσο οἱ ἑπτὰ ἐκείνοι βαθύπλουτοι ποὺ φάνηκαν φρόνιμοι, πλήρωσαν τεράστια ποσὰ στὸν «Χ. Κ.» Ἐὰ μπορούσε λοιπὸν ὁ «Χ. Κ.», ἀφοῦ ἔγδαρε κυριολεκτικὰ ἑπτὰ καθ' πλουτους κι' ἔγινε πολυτάλαντος και αὐτός νὰ φρονιμέψῃ πειὰ στὸ μέλλον... Ἐἄπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ «ἐντιμο» ἐπάγγελμά του και νὰ ζήσῃ στὸ ἔξῃς μιὰ ἡσυχη ζωὴ. Φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ ἡσυχη αὐτὴ ζωὴ δὲν τραβοῦσε καθόλου τὸν «Χ. Κ.». Και τᾶβαλε τώρα με τὸν ἴδιο τὸν Ὑπουργό!

— Γιατί; Ἴσως, γιατί τοῦμπαινε κάθε λίγο στὸ ρουθοῦνι ἡ ἀδιάκριτη ἀτυνομία. Ἴσως γιατί δὲν τὸν ἀφινε ἡ ἐπαγγελματικὴ του ἀξιοπρέπεια νὰ τερματίσῃ τόσο φρόνιμα, ἀλλὰ και τόσο ἄδοξα τὸ ἐνδοξο και ἐπικερδές στάδιό του. Ἴσως γιατί ἦταν ἓνα ζιζάνιο πονηρὸ και ἤθελε νὰ βρῖσκεται σὲ δουλειὰ διαρκῶς. Και, τέλος:

Ἴσως νὰ εἶχε «προηγούμενα» με τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν κ. Ζαρντινιέ ὕπουργὸ των Ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας!

— Αὐτὰ τὰ Ἴσως κι' αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς τοὺς ἔκαναν ἀναμεταξύ των ὅλα τὰ μεγάλα ἀστυνομικὰ κεφάλια τοῦ Παρισιοῦ, ὅταν τὰ ἐκάλεσε στὸ Ἰδιαιτερο γραφεῖο του ὁ τρομοκρατημένος Ὑπουργός τους τηλεφωνικῶς. Ἐξαλλος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του ὁ κ. Ζαρντινιέ και προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὸν τρόμο του, ἀνοιξε τὸ συρτάρι του και ἔδωσε στοὺς ἀρχηγούς των διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀπεράντου Παρισιοῦ μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή.

Και ἡ Ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔγραφε τὰ ἔξῃς: «Πολυαγαπημένε μου Ὑπουργέ Κύριε Ζαρντινιέ,

«Εἴκοσι χιλιάδες λίρες στεορίνες (8.000.000.000 σημερινές δραχμές) ζητάω μονάχα ἀπ' τὴν ἐξοχότητά σου, ἀλλοιῶς ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς στίς 8 1)2 τὸ πρωὶ τῆς 13ης τρέχοντος μηνὸς Νοεμβρίου!

Ἀπάντησέ μου Ναι, ἀν δέχεσαι ἐννοεῖται, στὴ στήλῃ των ἀγγελιδιῶν τῆς ἐφημερίδος: «ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ». Φυσι-

κά δὲν θά βάλης τ' ὄνομά σου ὡς ὑπογραφή ἀλλὰ μονάχα τὴν λέξιν: «ὁ λατρευτός σου».

Μόλις λοιπὸν δῶ τὸ πολυπόθητο Ναι σου σίῃν ἐφημερίδα ἀμέσως θ' σοῦ στείλω μιὰ ἄλλη ἐπιστολή, στὴν ὁποία θά σοῦ δίνω ὁδηγίες με τί τρόπο θά μοῦ στείλῃς σίγουρα τὰ χρήματα.

Πρόσεξε καλά μὴ βάλης ἰδιαίτερα σημάδια ἀπάνω στὰ χαρτονομίσματα, θέλοντας νὰ με πιάσουν εὐκολα δαν θὰ τὰ ξεδεῶω ... Ἐπίσης πρόσσεξε καλά νὰ συμμορφωθῆς πιστὰ με τίς ὁδηγίες ποὺ θά σοῦ δώσω! Ἄνεμος ἀμείλιχος θά σὲ περιμένῃ μόλις δῶ τὴν παραμικρὴ τρικλοποδιὰ μου!

Σὲ χαιρετῶ πιστὸς και ἀφωσιωμένος και ταπεινὸς θεράπων τῆς ὑμετέρας Ἐξοχότητος! «Χ. Κ.»

— Ἡ ἀνωτέρω αὐθαδεστάτη ἐπιστολή ἦταν γραμμένη ἀπάνω σὲ χαρτί τοῦΚράτους και κλεισμένη με βουλοκέρι σὲ φάκελο ποὺ εἶχε ὡς ἐπικεφαλίδια:

«Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν, Ἰδιαίτερον γραφεῖοι»!!!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

(Μετάφρασις)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἄγαπητά μου Ἑλληνόπουλα - ες,

Αὐτὴ τὴ φορὰ σᾶς χαιρετῶ εὐχαριστῆμένο για τίς ἐκδουλεύσεις ποὺ μοῦ κάνατε. Ἐὰ ἐξακολουθήσετε ἔτσι θά ὑπορέσω νὰ περάσω τίς δυσχερεῖς αὐτές συνθήκες κι' ὅταν πρῶτα ὁ Θεὸς τελειώσει αὐτὸς ὁ πόλεμος θά πάρω τὴ θέσι ποὺ ἴδι ὀρέπετε.

Ὅπως βλέπετε ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ περιοδικὰ κάθε φορὰ ἀυξάνουν τὴν τιμὴ τους, ἐγὼ εἶμαι τὸ φτηνότερο ἀπ' ὅλα — ὡς και ἡ ἐφημερίδες ἔγιναν 60 δρχ. — και θά ἐξακολουθήσω ἔτσι χάρις στὴ δικὴ σας ἀφοσίωσι.

Παρακαλῶ πολὺ ἐκείνους ποὺ μοῦ χρωστᾶνε τὴν συνδρομὴ τους νὰ μοῦ τὴν στείλουν τὸ γρηγορότερο γιατί ἔχω μεγάλη ἀνάγκη στὰ τόσο ὑπέρογκα ἐξοδα ποδῶ. Παρακαλοῦνται λοιπὸν νὰ μοῦ ἀποστελοῦν τὰ χρήματα μέσω ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς στὴν ὁδὸν Χάγσεν 20 ἢ νὰ τὰ δώσουν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 14 Ἀρωματοπωλεῖον τοῦ κ. Πύλου Χ. Μαθησοῦλου, ἀπὸ 8που θά τὰ λάβω ἀσφαλῶς. Τους παρακαλῶ δὲ νὰ κάνουν αὐτὸ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Ἡ συνδρομὴ ἔχει ἢ μὲν Ἐτησία 1300 ἢ δὲ Ἐξάμητος 650. Αὐτὸ δὲ τὸ δεκαπενθήμε-

ρο ἐνεγράφησαν Ἐτήσιοι οἱ κ. κ. Α. Βρακίδης, Η. Γυφτόπουλος, Ι. Καμπανάκης, Χ. Πάκης, Ν. Δελινίκας, Κ. Ἐξαγοράσης, Σ. Λιβιεράτος, Κ. Κοκκινιάς, Γ. Παπαλεξανδρῆς, Χρ. Σαλαπάρης καὶ Η. Χαρίτος. Ἐξάμηνιοι οἱ κ. κ. Α. Νταλῆς, Περὶ Μπατσούνη, Καίτη Παπαδαύρου, Η. Αρβανιτίδης, Α. Ἀρβανίτης καὶ Θ. Γιαννίσης.

κ. Β. Ν. Ψύχαν : Τρίπολι. Ἐλαβα τὴν τόσο θερμὴ ἐπιστολὴ σας καὶ πολὺ εὐχαριστήθηκα. Ὁ κ. Μαθιόπουλος σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ μόλις βρῆ καιρὸ θὰ σὰς γράψῃ ἰδιαιτέρως. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τοὺς δύο συνδρομητὰς ποὺ μοῦ γράφετε, καὶ ἀναμένω τὰ χρήματα. Στὴν Τρίπολι θὰ εἶστε Γενικὸς Ἀντιπρόσωπός μου καὶ βέβαια τώρα θὰ φροντίσετε μὲ πῶς φανατισμὸν γιὰ τὴ διάδοσίν μου. Τὰ φύλλα τῶν νέων συνδρομητῶν ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Διεύθυνσίν σας, διότι δὲν μοῦ ἐγράψατε τὴν Διεύθυνσίν των. Σὰς παρακαλῶ ὅταν μοῦ ξαναγράψετε νὰ τίς σημειώσετε.

Ἀθῶν κόμην Φέρον. Ἐλήφθη ἡ ἐξάμηνος συνδρομὴ σας καὶ τὸ θερμὸ γράμμα. Ὅσα μοῦ γράφετε εἶναι ἀλήθεια. Ἡ ἀγγελία σας ἐλλείπει χώρου θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐπόμενο φύλλο. Τὸ ψευδώνυμό σας ἐνεκρίθη. Περιμένω διάδοσιν ἀπὸ ἕνα τόσο θερμὸ φίλο ὅπως σεῖς. Πιστεύω ὅτι καὶ μὲ ἔργα θὰ μοῦ δείξετε τὴν ἀγάπη σας γράφοντάς μου ὅσο μπορεῖτε περισσότερους συνδρομητὰς. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν σελίδων εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδύνατον γιὰ τὸ Κράτος μᾶς παραχωρεῖ χάρτην μόνον γιὰ 8 σελίδες κ' αὐτὸν μὲ τὸ σταγονόμετρο. Ἀργότερα μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ 25 Τὸν Διευθυντὴ μου μπορεῖτε νὰ τὸν δῆτε κάθε μέρα τίς ἀπνευματινὲς ὥρες καὶ δὴ ἀπ' τὸς 2—4 μ.μ. Θὰ εἶναι δὲ πολὺ εὐτυχῆς νὰ σὰς γνωρίσῃ.

Σ. Σπυλιόπουλον. Εὐχαριστῶ γιὰ τίς δύο συνδρομητρίδες. Περιμένω νὰ μοῦ γράψετε κ' ἄλλους.

Σ. Ἀδελάνη. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν συνδρομητὴν. Τὸν ἔγραψα γιὰ ξεσπάθωμά σας περιμένω κ' ἄλλους.

Ὅπως εἶδατε στὸ προηγούμενον ἀρχισα νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Σὰς εἰδοποιῶ λοιπὸν ἀπὸ σήμερα ὅτι δέχουμαι ἀπ' ὅλους σας πνευματικὲς ἀσκήσεις — μόνο πρωτότυπες, γιὰ τὴν ἀντιγραμμένες θὰ πεταχτοῦν στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

— Ὅλοι ἀνεξαιρέτως μποροῦν νὰ μοῦ στέλλουν κομμάτια γιὰ τὴν Σ. Σ. Ἀκόμη καὶ παιδικὰ Πνεύματα, χωρὶς οὐδεμίαν συμμετοχὴν.

— Ὁ Διευθυντὴς κύριος Δημήτριος Νικ. Χωροφῆς — ὅστις ἐώρταζε τὴν 26ην παρελθόντος μηνὸς — εὐχαριστεῖ

θερμὰ ὅλους ὄσους τὸν εὐχέθησαν ἰδιαιτέρως.

Γ. Δημητριάδων : Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἄλλὰ ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται. Νὰ στείλετε ἄλλο.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου μικρὸ μου Ν. Βασιλείου. Ἄν καὶ εἶναι γεμάτο ἀνορθογραφίες εἶναι τρισχαριτωμένο. Δὲν μὲ κουράζεις διόλου καὶ κάθε μέρα νὰ μοῦ γράφῃς. Ἰσα — Ἰσα ποῦ πολὺ εὐχαριστοῦμαι.

Δ. Κυριακόπουλον. Ἐλήφθη τὸ διήγημά σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐγκρίνεται. Γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ περνοῦσατε ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ γράφεο.

Α. Νικίταν. (Θεσσαλονίκη) Δυστυχῶς τόπος δὲν ὑπάρχει γιὰ ὅσα λέτε νὰ βάζουμε. Γιὰ τ' ἄλλα εἶμαι σύμφωνο.

Δόξαν τοῦ 21. Ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμο. Κι' ὅλα σας τ' ἀδέλφια μποροῦν νὰ παρουν ψευδώνυμο. Τὸ ποιημάκι σας πολὺ πετυχημένο.

Καὶ τώρα σὰς χαιρετῶ τὸ ἀγαπητὸ σας
ΞΕΚΙΝΗΜΑ τῆς ΝΕΙΟΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Δεκεμβρίου 1942).

- 4) Πρόσθεσε κοντὰ στὸ ἴα
Τρία μοναχὰ ψηφία
Καὶ ἀμέσως φηγουράρει
Ἐνα ὄνομα μὲ χάρι
Ποῦ ἂν φιλῇ μου θελήσης
Νὰ προπαροξυτονήσῃς
Μὰ Πρωτεύουσα θὰ κτίσης.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιγγάνικου βιολίου)
- 5) Προδότης ὑπῆρξα αἰσχρὰς προδοσίας
Τεκμήριον δίνω ἀγάπης, φιλίας
Τοῦ ἔρωτος γίνουμαι στολίδι λαμπρὸν
Καὶ φόρος τῶν ζώντων ἐπὶ τῶν νεκρῶν.
Τῷ λύσαντι πρώτῳ οὐδὲν ὑπισχοῦμαι
Τῇ πρώτῃ λύσασθι τὴν λύσιν δωροῦμαι.
- 6) Μὲ ποῖο τρόπο μπορεῖ κανεὶς νὰ διπλασιάσῃ τὰ λεπτὰ του;
- 7) Γιατὶ τίς μελιτζάνες εἰς πᾶνε στὴν λαχαναγορὰ νὰ τίς πουλήσουνε;
- 8) Ποιὸς ἀπ' τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας φόραγε τὸ μεγαλύτερον στέμμα;
- 9) Νὰ φτιάξῃς μὲ τέσσερα ἴδια ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου ἕνα Ὀμηρικὸ ἥρωα.

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτη
Πλατεία Ἁγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους Τυπογραφικαὶ καὶ Βιβλιοδετικαὶ ἔργασια.